

Preek van 20 november 2016 **Steven Barberien**
ZICH LÁTEN REDDEN

Wie op het feest van Christus Koning een troonsbestijging of een gouden koets had verwacht, komt bedrogen uit. Geen feestelijke afsluiting van het kerkelijk jaar maar een vreselijke doodstrijd op het kruis, dat is het beeld dat Lucas ons in het evangelie voorhoudt. Jezus zit vastgespijkerd aan dat kruis. Dát is Zijn uiteindelijke levensbestemming: als onschuldige sterven aan het kruis voor hen die wél schuldig zijn.

En Hij blijft trouw aan z'n ideaal. Hij blijft trouw aan de liefde voor zijn Vader, terwijl Hij erop vertrouwt dat de liefde van de Vader voor Hem ook blijft. Hij maakt zijn naam: 'God redt' helemaal waar. Een mens kan zichzelf niet redden van de ondergang, alleen God kan dat. Daarom gaat Jezus ook niet in op de spottende roep van de omstanders: "Als Gij dan Gods Zoon zijt, de Messias, red dan uzelf!" Maar tegelijkertijd redt Jezus wel de berouwvolle moordenaar door hem te beloven dat hij in het paradijs zal zijn. God redt mensen die zich láten redden...

Wie zich tot Hem keert, komt niet bedrogen uit, maar zal in waarheid ondervinden dat God er is. God *is*. Dat is Zijn wezen, de grond van z'n zijn! God *ís*. En in Jezus was God helemaal mens. Uniek en onvervangbaar, van koninklijke waarde zoals elke mens. Maar ook kwetsbaar en klein, onder de wetmatigheid van het lijden en de dood. Onderworpen aan het oordeel van andere mensen, die verantwoordelijk zijn voor het kwaad in deze wereld. Hij was mens tussen de mensen, vastgespijkerd aan wat hen bezighoudt in het leven. Onlosmakelijk verbonden met het kruis dat iedere mens te dragen heeft.

God was niet alleen in Jezus. Hij is ook in ons. Zijn Geest leeft in ieder die gelooft en zoekt naar wat goed is, waar en schoon. Ook wij mogen redders van mensen zijn. Dat kunnen we zijn door mensen op te vangen als ze ten onder dreigen te gaan. Door vergeving aan te zeggen waar oprecht berouw wordt getoond. Door ons te binden aan wat anderen als loodzwaar kruis moeten dragen. Door spot en hoon te verdragen en tegelijkertijd vol liefde te zijn. Maar vooral door te beseffen dat wij onszelf niet kunnen redden. Dat wij op onze beurt aangewezen zijn op de zorg en de liefde van anderen en van God. Net als Jezus het vertrouwen durven hebben dat Hij redt.

Kortom, we moeten ons durven láten redden...